

Чудна шляхтянка з Верхівні,
Ви знов згадалися мені.

Постава горда. Погляд владний.
А усміх лагідний і сладний.

Із вами поряд ну ніяк
Не уявляється Бальзак.

Куди йому до цього стану,
До цього погляду-туману,

До пліч, божественних в атласі,
До ніжок, царствених у вальсі.

Він — геній. Так. Але — боржник.
Та й з виду — мужлаган, м'ясник.

А ці манери — Матка Боска! —
На тлі такого шику й лоску

Гоноровитих ловеласів,
Що поглядають в бік ваш ласо...

Та ви, Гелено, добре знали,
Кого у суджені обрали.

Чи пам'ятали б вас отак,
Якби не цей дивак — Бальзак?

А втім, даруйте, задля чого
Судити вас так зверхньо й строго?

Його любов чарує й досі,
А вам воздано й слави досить,

І пересудів, і хули,
Та добре те, що ви були,

І, поки світ, — безсилий час
В любові тій принизить вас.
